

ρους πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου ; Τοιαύτην ἑορτὴν θὰ δύναται νὰ πανηγυρίζη αὐθημερόν ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη»..(*)

Εἰς τὰ ὅσα τῶν ἡρώων τῆς μεγίστης ἐκείνης πράξεως καὶ εἰς τὰ κτερίσματα καὶ τὰ λείψανα τῶν ἐναγισμάτων τῆς περιδόξου ταφῆς αὐτῶν ἀνυψῶν πολλάκις τὰς σκέψεις καὶ ὅση μοι δύναμις τὴν φαντασίαν, ἐπειράθην νὰ ὑποτυπώσω ἐνταῦθα τὰς ἐντυπώσεις, ἅς φέρω ζωηράς ἐκ τε τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὸν ἐν τῷ Μαραθωνίῳ πεδίῳ ἱερὸν τύμβον καὶ ἐκ τῆς συχνῆς φσιτήσεώς μου εἰς τὴν Α' αἴθουσαν πηλίνων ἀγγείων τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, πέποιθα δὲ ὅτι δὲν ἀπολείπομαι μόνος ἐν τῇ ἐκδηλώσει τοῦ ὀφειλομένου αἰσθηματος τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης (**)

(1896)

ΚΩΣΤΑΝΤ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

(*) M. E. Gebhardt « Journal des Débats, » Σεπτέμβριος 1895.

(**) Τὴν συνέχειαν τῆς περιγραφῆς ταύτης, ἀναφερομένην εἰς τὸ ἕτερον μνημεῖον, τὸ φέρον τὴν ἀλγεινῶς συγκινητικὴν ἐπιγραφὴν :

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

ἀποκόπτομεν, φυλάσσοντες αὐτὴν διὰ τὸ προσεχὲς Ἡμερολόγιον τοῦ 1900.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ἈΣ ἤμανε τραγουδιστὴς ἀπὸ τοὺς πιὸ τρανοὺς
νὰ ψάλλω μ' ἄγνωστο σκοπὸ τ' ὁλόδοξόν σου μέλλον·
ἄς ἤμανε γιὰ σέ Θεὸς ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς
νὰ σέ φρουρῶ παντοτεινὰ μὲ στρατιὰς ἀγγέλων·
μ' ἄς ἤμανε κ' Ἀλέξανδρος μὲ χέρι τῶρ ἄνδρικο,
ἀδικημένη μου Πατρίς, γιὰ νὰ σοῦ δώσω δίκην !...

Ἀθῆναι 1897.

Δ. Τ. ΚΡ.